

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๙๓/๒๕๕๑

ตามคำสั่งเลิกจ้าง นายจ้างลงโทษไล่ลูกจ้างออกจากบริษัทฐานละทิ้งหน้าที่การงานติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามระเบียบพนักงานของนายจ้าง ส่วนการกระทำของลูกจ้างที่ขับรถของนายจ้างไปเกิดอุบัติเหตุขึ้นนั้น นายจ้างกล่าวอ้างไว้ในคำสั่งไล่ลูกจ้างออกแต่ไม่ได้นำมาเป็นเหตุลงโทษลูกจ้าง นายจ้างปล่อยให้ลูกจ้างทำงานต่อมาอีกเป็นเวลาถึง ๑ ปีเศษ โดยไม่ลงโทษลูกจ้าง ส่วนความเสียหายทางแพ่งนั้นให้ตั้งบัญชีลูกหนี้ไว้และให้ดำเนินการเรียกเงินชดใช้ต่อไป ถือได้ว่านายจ้างไม่ตั้งใจที่จะลงโทษลูกจ้างในกรณีนี้อีก นายจ้างไม่อาจยกเอาเหตุนี้ขึ้นมาลงโทษลูกจ้างได้อีก

เมื่อลูกจ้างมิได้กระทำผิดฐานละทิ้งหน้าที่การงานติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่า ๗ วันโดยไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามระเบียบพนักงานของนายจ้าง ที่นายจ้างมีคำสั่งไล่ลูกจ้างออกจากงานจึงไม่ชอบ นายจ้างย่อมไม่มีสิทธิริบเงินประกันของลูกจ้าง ตามสัญญาจ้างพนักงานขับรถ นายจ้างมีหน้าที่ต้องคืนเงินประกันพร้อมดอกเบี้ยถ้ามี แก่ลูกจ้างทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อนายจ้างไม่คืนให้ย่อมต้องถือว่าผิดนับแต่วันที่เลิกจ้าง โดยมีพักต้องเรียกร้องหรือทวงถามแต่ประการใดอีก เงินประกันจึงเป็นหนี้เงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔วรรคหนึ่ง นายจ้างจึงต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันที่เลิกจ้างเป็นต้นไป